

تلفون نومروسى : يك اوغلى ۹۸۱
اداره خانه سى : غلطه پنجشنبه بازارى صاحبيلر خانه ده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Αβ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✠ ΓΡΑΦΕΙΑ ✠ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρόγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΠΡΩΤΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. > 20 ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	--	--

Ρεμβασμός.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ

Εἰς τὴν αὐριον ἀναγνωσθησομένην εὐαγγελικὴν περικοπὴν ἀναγράφεται ἡ παραβολή, καθ' ἣν πλούσιος κύριος ἔκαμε δεῖπνον μέγα καὶ προσεκάλεσε πολλούς.

Ἐξ αὐτῶν ὅμως τῶν προσκεκλημένων, ἐπὶ διαφόροις προφάσεσιν, ὅλοι ἤρνήθησαν νὰ μετάρχωσι. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ οἰκοδεσπότης παρήγγειλεν εἰς τὸν δοῦλόν του νὰ συνάξῃ τοὺς ἀναπήρους καὶ πτωχοὺς, ὅπως δεῖπνήσωσιν, ἐπιλέγων, ὅτι πολλοὶ μὲν εἶναι οἱ προσκεκλημένοι, ἀλλ' ὀλίγοι οἱ ἄξιοι.

Εἶναι πρόδηλος ἡ διδακτικὴ σημασία τῆς παραβολῆς ταύτης. Ὁ Διδάσκαλος δι' αὐτῆς θέλει, μεταξὺ ἄλλων, νὰ μᾶς ὑπομνήσῃ, ὅτι εἰς τὸ μέγα πνευματικὸν δεῖπνον, τὸ ὁποῖον μᾶς προητοίμασεν ἡ θρησκεία διὰ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, εἴμεθα ὅλοι κεκλημένοι καὶ ὅλοι καλούμεθα ν' ἀπολαύσωμεν τῶν ἠθικῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀναμένουσιν εἰς αὐτό.

Εἰς τὰ ἠθικὰ ἀγαθὰ βεβαίως πρέπει νὰ καταλέξῃ τις τὴν ἐφικτὴν ἐν τῷ βίῳ εὐδαιμονίαν, τὴν γαλήνην τῶν ψυχῶν, τὴν γλυκεῖαν ἀπόλαυσιν τῶν δικαίων καὶ τιμῶν κόπων, τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐδέσματα, τὰ παρατιθέμενα ἐν τῷ δεῖπνῳ τοῦ καλοῦ οἰκοδεσπότη. Ἄν δὲ δὲν κατορθώνωμεν νὰ τὰ γευθῶμεν, ἂν ἀπέχωμεν τῆς ἀπολαύσεως αὐτῶν, τὸ σφάλμα βεβαίως εἰς οὐδένα ἄλλον ἀνήκει, εἰμὴ εἰς ἡμᾶς, οἵτινες, παριδόντες τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν καὶ τυρβάζοντες περὶ ἐπουσιώδη καὶ χαμερπῆ, ἀποστέργομεν νὰ καθαρισθῶμεν ψυχικῶς καὶ οὕτως, ἄξιοι καὶ προητοίμασμένοι, παρουσιασθῶμεν εἰς τὸ δεῖπνον.

Ἡ πρόσκλησις ἐγένετο. Ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος ἐβροντοφώνησε τὸ :

— Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν...

Καὶ διὰ τῆς διδαχῆς Του, διὰ τοῦ βίου Του, διὰ τοῦ παραδείγματός Του μᾶς καλεῖ νὰ κανονίσωμεν τὸν βίον μας, καθορίζοντες κατ' ἐκτίμησιν τὰς προτιμήσεις, τὰς ἀσχολίας, τὰς φροντίδας μας.

Ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν νὰ δαμάσωμεν τὰ πάθη μας, ἀπαιτεῖ ν' ἀπαρνηθῶμεν τὰς παλαιὰς καὶ ἐνόχους ἕξεις μας, καί, καθαροὶ καὶ ἐξηγνισμένοι, προσέλθωμεν εἰς τὴν ψυχικὴν πανδαισίαν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἠτοίμασεν.

Ἄν δὲν κάμωμεν ταῦτα, ἂν δὲν ἐνστερνισθῶμεν τὴν ἀρετὴν, θὰ μένωμεν πάντοτε μακρὰν τοῦ δεῖπνου καὶ δὲν θὰ εἴμεθα οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ, οὐδ' οἱ ἄξιοι.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΡΩΣ

Ἐκαθάριζα προχθὲς τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου μου—δημοσιογραφικὰ συρτάρια—τὰ ὁποῖα, ὑπομονητικώτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ συναδέλφους των, βαστάζουν, πολλάκις μέχρι διαφύσεως, τὸ πυκνόν, τὸ ἀφθονόν, τὸ ἀκατάστατον περιεχόμενον των. Τὸ φαντάζεσθε.

Δὲν εἶναι τὸ περιεχόμενον τῶν κομψῶν ἐρμαρίων γυναικείων γραφείων, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ λεπτὴ χεὶρ δίδει ἐν ἄρωμα καὶ τοποθετεῖ δίπλα εἰς ἕνα γραμμένον φάκελλον κάποιον ἀναμνηστικὸν κομφοτέχνημα, ἢ ἕνα φιαλίδιον essence de roses. Δὲν εἶναι οὔτε τὸ περιεχόμενον τῶν στερεῶν ἐμπορικῶν γραφείων, εἰς τὰ ὁποῖα, κοντὰ εἰς τὰ γραμματῖα, ἀνάμεσα εἰς τὰ κουπόνια καὶ τοὺς λογαριασμούς, εἰμποροῦν ν' ἀναθάλλουν καὶ μερικὰ φρεσκοτυπωμένα πεντόλιρα.

Εἶναι περιεχόμενον ἄλλο, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸ δὲν ἔχει, ἴσως, ὀλιγωτέραν ἀξίαν, καί, πιθανώτερον, δὲν κρύπτει ὀλιγωτέρας ἐκπλήξεις.

Ἐν πρώτοις, ἂν κάποιος εἴπε τὸ περιφρημον ἐκεῖνο :

— Λέξεις, λέξεις, λέξεις!

ὁ ὁμιλῶν διὰ τὸ περιεχόμενον τῶν δημοσιογραφικῶν συρταρίων εἰμπορεῖ ν' ἀναφωνήσῃ οὐχ ἥττον ἐπιτυχῶς :

— Χαρτιά, χαρτιά, χαρτιά!

Καὶ ὄντως, χαρτιά, καὶ μόνον χαρτιά, θὰ εὑρῇ τις ἐκεῖ, ἂν ἔχη τὴν τόλμην ν' ἀναδηφύσῃ ἐν—τὸ πρῶτον τυχόν—δημοσιογραφικὸν ἐρμαρίον.

Χαρτιά μικρὰ, μεγάλα, πλατεῖα, ἐπιμήκη, καλογραμμένα, με χαρακτῆρας στρογγυλοῦς, κυρτοῦς, σσευρμένους, τὰ περισσότερα γραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς—ἀφοῦ ἐγράφθησαν διὰ νὰ τυπωθοῦν—καὶ συνωδευμένα με πολὺ εὐγενικὰ γράμματα.

Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ὑπογράφονται με ψευδώνυμον καὶ τὰ περισσότερα φέρουν καθαρογραμμένην—περὶ πολὺ καθαρογραμμένην ἀπὸ τὸ κείμενον—τὴν ὑπογραφήν ἐκείνης καὶ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὰ ἔγραψεν.

Αὐτὰ ἔχει νὰ δώσῃ εἰς ἀποτελέσματα ἢ πρώτη, ἢ τυχοῦσα, ἢ ἐπιπολαία ἔρευνα. Ἄλλ' ἂν αὕτη γίνῃ περισσότερον λεπτομερῆς καὶ συστηματικὴ, θὰ ἀποδώσῃ κάτι πολὺ ἐκπληκτικὸν καὶ περιέγρατον.

Ἄν ὅλα αὐτὰ τὰ χαρτιά, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ὡς ἐν δεσμοτηρίῳ μέσα εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν συρτάρι, εἶναι τελειῶς ἀνόμοια πρὸς ἀλλήλα, ἂν καὶ προέρχωνται ἀπὸ ποικιλωτάτας διευθύνσεις καὶ ἀπὸ διάφορα πρόσωπα, ἂν καὶ εἶναι λογογραφικῶς ἀνόμοια—ποιήματα, ἀκροστοιχίδες, διηγήματα, χρονογραφήματα, πεζὰ ποιήματα, στόνοι, ἐλεγεία, χρονογραφήματα, σατυρικοὶ στίχοι—ἐν τούτοις, ὅλ' αὐτὰ τὰ ὀνόματα, πράγματι, ταυτίζονται εἰς ἕνα σημεῖον τὸσον πολὺ, ὥσαν νὰ τὰ ἐδημιούργησε μία καὶ ἡ αὕτη καρδιά, ἐν πνεῦμα, καὶ νὰ τὰ ἐξωπύρησε μία ψυχὴ.

Ὅλ' αὐτὰ ταυτίζονται εἰς τὸ θέμα των.

Καὶ τὸ θέμα των εἶναι ὁ ἔρως.

Ἀπορεῖτε;

Ἡ ἀρχαιότης ἐπίστευεν, ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς πτερωτὸς θεὸς εἶναι ἡ αἰτία ὅχι μόνον τῆς δημιουργίας τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων κακῶν.

Διὰ τὸν ἔρωτα δὲν ἐγένοντο ὀλίγοι διαπληκτισμοί, ἀτιμώσεις, κλοπαί, ἀδικίαι, πόλεμοι· διὰ τὸν ἔρωτα δὲν ἐγένοντο ὀλίγα κακουργήματα. Ἐν τούτοις ὁ ἔρως δὲν εἶναι δημιουργὸς μόνον αὐτῶν τῶν ἀνοσιουργημάτων. Ὁ σημερινὸς ἐρευνητὴς, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ χαρακτερίσῃ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ τοξοφόρου τούτου θεοῦ καὶ ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν ὅλα τὰ δημιουργήματά του, θ' ἀναγκασθῇ νὰ περιλάβῃ εἰς τὰ ἀνοσιουργήματα, τῶν ὁποίων εἶναι πολλάκις πρόξενος, καὶ ὅσα φιλολογικὰ ἔργα ἐξ αἰτίας του καὶ εἰς βάρος του ἐδημιουργήθησαν.

Δὲν ὁμιλῶ δι' ὅλα τὰ γνωστὰ ἐρωτικὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα κατὰ χιλιάδας, κατὰ ἑκατομμύρια, ἐναπόκεινται εἰς ὅλας τὰς βιβλιοθήκας τοῦ κόσμου, διαλαλοῦντα τὸν ἔρωτα καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας,

εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς, εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν ἀνθρώπων. Περὶ τῶν ἔργων αὐτῶν ὠμίλησεν ἡ γραμματολογία. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν ἄλλα ἔργα, τὰ ὁποῖα διὰ διαφόρους λόγους δὲν εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιεύσεως καὶ τὰ ὁποῖα, τρομακτικὰ τὸν ὄγκον, πελώρια, περισσότερον καὶ τῶν πυραμίδων τοῦ Νείλου, κείται ἀφανῆ, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ μὴ ἀποτελοῦν τὸν ἑκατοπτηρισμὸν μ.α. ψυχῆς, ἢ ὁποῖα ἠρᾶτο, ἢ, τοῦλάχιστον, ἐνόμιζεν, ὅτι ἔρῳται.

Ἐν πολλοσιμῶριον τῆς ὅλης αὐτῆς ἐρωτικῆς παραγωγῆς καταφεύγει εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα, καὶ ἐξ αὐτοῦ πολὺ μικρὸν μέρος κατέρχεται μέχρι τοῦ τυπογραφείου, ἕτερον λαμβάνει εὐθὺς ἀμέσως τὴν ἄγουσαν εἰς τὸν κάλαθον καὶ τρίτον μέρος καταφεύγει εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ ἐρμαρία.

Διότι ὁ ἔρως, ἢ, τοῦλάχιστον, τὸ αἶσθημα αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπικολοῦμεν τὴν ἐτικέταν ταύτην, φαίνεται, ὅτι θέλει ἐκδήλωσιν, ἐξομολόγησιν, διασαλπισμόν. Δὲν ἀρκεῖ διὰ τὸν ἔρῳτα νέον νὰ μάθῃ Ἐκείνη τὸ αἶσθημά του. Δὲν ἀρκεῖ νὰ τῆς τὸ ἐξομολογήσῃ ἢ ὑπὸ τὸ πσεῦκον ἢ εἰς κάποιαν γωνίαν αἰθούσης χοροῦ· πρέπει νὰ τὸ μάθῃ καὶ ὁ κόσμος, πρέπει νὰ τὸ γνωρίσωσιν οἱ αἰῶνες, πρέπει νὰ τὸ θεωρήσῃ ἡ ἀθανασία.

Καὶ ἡ μανία αὕτη εἶναι φαίνεται γενικὴ—τὸ μαρτυροῦν μαρτυρικώτατα τὰ δημοσιογραφικὰ συρτάρια.

Εἰς νέος—ἡλικίας ἀπροσδιορίστου—εἰς τὸ γεῦμα τῆς ζωῆς του—κατὰ τὸν παλαιὸν στίχον—εἶδε μίαν νέαν· εὐθὺς ἠσθάνθη ἢ ἐνόμισεν, ὅτι ἠσθάνθη, κάποιον ῥίγος, κάποιαν ταραχὴν, κάποιαν συγκίνησιν. Εἰς τὸν νέον αὐτὸν εἶχον ὁμιλήσει πολλάκις πρὶν τὰ μυθιστορήματα καὶ οἱ φίλοι του περὶ ἔρωτος, ἐφαντάσθη, ὅτι τὸ αἶσθημα αὐτὸ τοῦ ἐγεννήθη πλέον εἰς τὴν θέαν ἐκείνης καὶ ὑπὸ τὴν ὑποβολὴν ταύτην φλέγεται, κορόνει, ἀγωνιᾷ καὶ κλείεται εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Διὰ ν' αὐτοκτονήσῃ; θὰ μ' ἐρωτήσετε.

— Ὅχι, δυστυχῶς, ἀλλὰ διὰ νὰ γράψῃ τοῦλάχιστον ἐν μυθιστορήματι.

Ἔως ἐδῶ τὸ πρῶγμα δὲν θὰ ἦτο καὶ πολὺ δυσάρεστον· θὰ προῦκάλει μάλιστα τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν χαρτοπωλῶν. Ἄλλὰ δὲν σταματᾷ ἔως ἐδῶ.

Τὸ ἐρωτικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσεν ἡ σκληρὰ, ἢ ἀγνή, ἢ πιστὴ, ἢ ἀπιστὴ, ἢ ἀσταθὴς, ἢ μαλακὴ, ἢ χρυσῆ, ἢ συμπαθὴς... καρδιά ἐκείνης—πάντοτε ἀριστοῦργημα, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ γράψαντος—δὲν συμφωνεῖ ὅμως μ' αὐτὴν ὁ κάλαθος τῶν ἀχρηστών—πρέπει νὰ δημοσιευθῇ χάριν αὐτῆς τῆς φιλολογίας, χάριν τῆς δόξης τοῦ αἰῶνος, καὶ δι' αὐτὸ ἐξαποστελλεται εἰς τὸ πρῶτον τυχόν δημοσιογραφικὸν φύλλον.

Φαντάζεσθε βέβαια, ὅτι ὅλα τὰ φύλλα τοῦ κόσμου καὶ ἂν διπλασιάσωμεν τὰς σελίδας των καὶ ἂν παραιτηθοῦν ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ὕλην, δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν κολοσσαίαν αὐτὴν παραγωγὴν, ἀφοῦ κάθε ἀναγνώστης των εἶναι καὶ ἐρωτικὸς συγγραφεὺς.

Ὁ νόμος τοῦ ἀδιαχωρήτου εἶναι ἀδίρητος. Μερικὰ ἐπιπλέον καὶ τὰ λοιπὰ γερμίζουσιν ἐπὶ τινὰ καιρὸν, σταίνοντα, τὰ δημοσιογραφικὰ συρτάρια.

Ἐρχεται ὅμως καὶ αὐτῶν ἡ μοιραία ἡμέρα. Κάποιον χέρι, χέρι δημίου, θὰ τὰ ἐξαγγύῃ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ τὰ σχίσῃ καὶ θὰ τὰ ρίψῃ εἰς τὴν καίουσαν τοῦ γραφείου θερμάστραν.

Εἶναι τὸ μοιραῖόν των κατάντημα. Ὅλ' αὐτὰ τὰ γραμμένα χαρτιά ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν φλόγα καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ πάθους. Εἰς τὴν φλόγα καὶ εἰς τὸ πῦρ καταπῶσι πάλιν. Ἄν ἡ φλόξ τὰ ἐγέννησεν, ἢ φλόξ τῶρα τὰ δαμάσει, διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ μίαν ἀκόμη φορὰν ἢ περιφρημὸς ἀρχὴ τῆς φυσικῆς, ὅτι θνήσκει τις, ἐξ οὗ καὶ γεννᾶται.

Ἄλλὰ τὰ χαρτιά ἐκεῖνα, τὰ γραμμένα με φωτιά καὶ με δάκρυα, ὅταν καίωνται, παράγουσιν, εἰς πείσμα τῶν σκληρῶν δημοσιογράφων, μίαν διαφορετικὴν, μίαν ἀλλοιώτικην φωτιά, ἀπὸ τὰς φλόγας των δὲ ἀναπηδοῦν πάντοτε, πυρὶγραφοὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, αἱ λέξεις: Ἐρως! Ἐρως!

Ε. Κ. Μ.

ΤΟ ΠΡΑΙΟΝ ΦΥΛΟΝ

Διατί αι γυναίκες είναι γενικώς ωραιότεραι τών ανδρών ;

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔθεσεν ἐπ' ἐσχάτων σοφός τις, ἐνδιατρίβων περὶ τὴν ἐθνολογίαν καὶ αἰσθητικὴν, καὶ πρὸς λύσιν τοῦ ἐπεδόθη εἰς πλείστας ὄσας μελέτας καὶ παρατηρήσεις.

Ἐκαμὲν πολλὰ ταξίδια εἰς ἀγνωστα ἢ ἀτελῶς γνωστά μέρη, τὰ δ' ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν τούτων τὰ ἀνεκοίνωσεν καταλλήλως.

Τὰ ἀποτελέσματα ὁμοῦς ταῦτα δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἱκανοποιητικὰ διὰ τὰς γυναίκας. Κατ' αὐτόν, αἱ γυναίκες ὀφείλουσιν τὴν εὐμορφίαν τῶν εἰς τὴν πολὺ μικράν, τὴν ἀσήμαντον διανοητικὴν ἐργασίαν καὶ κόποισιν, εἰς τὴν ὅποιαν ὑποβάλλονται κατὰ τὸν βίον. Αἱ σοβαραὶ μελέται, ἡ πνευματικὴ ἐργασία, αἱ ποικίλαι ὑποχρεώσεις καὶ φροντίδες, ἔξασκοῦσιν ἐπίδρασιν καταστρεπτικὴν τῆς καλλονῆς.

Μεταξὺ δ' ἄλλων παραδειγμάτων, ὁ σοφὸς ἀναφέρει καὶ τοῦτο : Εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπάρχει φυλὴ τις, ὀνομαζομένη Ζαρό· ἐν αὐτῇ οἱ ῥόλοι τοῦ ἀνδρὸς εἶναι τελείως ἀνεστραμμένοι καὶ ἀντίθετοι τῶν κοινῶς γνωστῶν. Εἰς τὴν φυλὴν ταύτην ἡ γυνὴ θά ζήτησιν τὸν ἀνδρα εἰς γάμον, αἱ γυναίκες ἐνδιατρίβουσι εἰς τὰ κοινὰ, ἐκείναι φροντίζουσι διὰ τὰς οἰκονομικὰς ἀνάγκας τοῦ οἴκου, ἐνῶ οἱ ἄνδρες φυλάττουσιν τὸ σπίτι, περιποιούσιναι τὰ παιδιὰ, ψήνουν τὸ φαγί.

Τὸ ἀποτέλεσμα ; Οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι εἶναι ωραιότεροι ἀπὸ τὰς γυναίκας. Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ὁ ὁποῖος δι' αὐτῆς θέλει ν' ἀποτρέψῃ τὰς γυναίκας ἀπὸ τῆς χειραφετήσεως.

Ἡ χειραφετήσεως θὰ τὰς ἀφαιρέσῃ διὰ παντός καὶ τὸν τίτλον τοῦ : ωραίου φύλου.

ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἡ ἐπιστήμη ἐπεχείρησεν ν' ἀποδώσῃ ἐπὶ τῆς ὀθόνης τοῦ κινήματογράφου, διὰ τῆς φυσικῆς ἐπεξεργασίας, τὰ χρώματα τὰ ὑπάρχοντα ἐν τῇ πραγματικότητι.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι βλέπομεν πολλάκις νὰ προβάλλωνται ταινίαι ἐγχρωμοί, ἀλλ' αὗται ἐπιτυγχάνονται διὰ κατόπιν ἐπεξεργασίας, διὰ χρωματισμοῦ τῶν ταινιῶν, τῇ βοήθειᾳ ξένων χρωμάτων καὶ κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ καλλιτέχνου.

Ἡ κινήματογράφος τῶν φυσικῶν χρωμάτων εἶναι ἐπιτυχία σχετιζομένη πρὸς τὴν αὐτόματον ἐγχρωμον φωτογραφίαν. Πρὸς τοῦτο ἐργάζονται ὡς εἴξῃ : Τὸ μηχανήμα, δι' οὗ λαμβάνεται ἡ ταινία, ἔχει 3 φακοὺς, τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, καὶ τοποθετημένους κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ δέχωνται ἐπακριβῶς τὴν αὐτὴν εἰκόνα. Πρὸ ἐκάστου φακοῦ εἶναι τοποθετημένον χρωματιστὸν διάφραγμα οὕτως, ὥστε ὑπάρχουν τρία διαφράγματα : τὸ ἐν χρώματος ἰώδους, τὸ ἕτερον πρασίνου καὶ τὸ τρίτον ἐρυθροῦ. Αἱ εἰκόνες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λαμβάνονται ἀνὰ τρεῖς καὶ ἐπιτίθενται ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἐπὶ τῆς αὐτῆς κινήματογραφικῆς ταινίας. Ἀλλ' ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἐπηρεάζεται μόνον ἀπὸ τὰς ἀκτίνες, τὰς ὁποίας ἐκαστον τῶν χρωματιστῶν διαφραγμάτων ἀφίνει ἐλευθέρως.

Ἡ ἀποκάλυψις δίδει τότε ταινίαν ἀρνητικὴν, με χρώματα μαῦρον καὶ λευκόν, ἡ δὲ ἐκτύπωσις γίνεται κατὰ τὸν αὐτὸν κοινὸν τρόπον.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν προβολὴν τὸ μηχανήμα ὀφείλει ἐπίσης νὰ εἶναι ἐφοδιασμένον διὰ τριῶν πάλιν φακῶν, με τρία πάλιν διαφράγματα ἐγχρωμα.

Τί συμβαίνει τότε ; Αἱ φωτεινὰ ἀκτίνες, αἱ διερχόμεναι διὰ τῆς ταινίας, ἐπηρεάζονται καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχρωμῶν διαφραγμάτων καὶ προβάλλονται με τοὺς ποικίλους συνδυασμοὺς τῶν τριῶν τούτων χρωμάτων, οἵτινες ἀνταποκρίνονται πληρέστατα πρὸς τὰ πραγματικὰ χρώματα τῆς κινήματογραφηθείσης σκηνῆς.

Η ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὴν ἀνθοδέσμη ἐκείνην ὁ Νίκος, ὁ ἐραστὴς τῆς ωραίας ἠθοποιού, δὲν ἐπρογευμάτιζε πρὸ ὀλοκλήρου μηνός, ἐπώλησε τὴν μαίσην ρεδιγκόταν του καὶ τὰ ὀλίγα βιβλία του, ἔδανείσθη ἀπὸ ὄλους τοὺς φίλους του, ἐνεχειρίσθη τὴν μόνην κλινωστρωμὴν τῆς σιδηρᾶς κλίνης του, δὲν ἐπίνεν ἀπολύτως κανὲν ποτόν, οὔτε ἔτρωγε μετὰ τὸ δείπνόν του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὸ φρουτό του. Φυσικὰ ἰσχνός, κατέστη — ὡς ἐκ τῆς νηστείας καὶ τῆς ἀγρυπνίας — ἰσχνότερος.

Ἄλλ' ἀδιάφορον !
Εὐρέθη εἰς θεῖον νὰ ἀγοράσῃ τὴν ἀνθοδέσμη — ἀνθοδέσμη ἀξίας ἑκατὸν πενήντα γροσίων ! « ποῦ δὲν ἐγενεν ἀκόμη καλλίτερη », ὡς τῷ εἶπεν ὁ ἀνθόπώλης, ἀπὸ τὸν ὅποιον τὴν ἠγόρασε — καὶ τὴν ἀπέστειλε — δέκα γρόσια ἔξοδα ἀκόμη ! — εἰς τὸ καμαρίνι τῆς καλλιτέχνιδος μετὰ τὴν θυρωρὸν τοῦ θεάτρου.

Ἦδη τὰ ἐξαίσια ῥόδα μετὰ τὰ τελείως ἠνεωγμένα πέταλά των, ὡς στόματα γιγάντων, διέχυνον τὸ μῦρόν των ἐκεῖ πλησίον τῆς λατρευτῆς τοῦ θεᾶς.

Ἄνὰ πᾶσαν ἐσπέραν — τρεῖς δηλαδὴ συνεχεῖς ἐσπέρας — ἦρχετο ἐν τῷ θεάτρῳ, διὰ νὰ ἐρωτησῇ ἂν εἶχεν ἀπάντησιν.

Ἄ ! Τί τρελλὸς ποῦ ἦτο νὰ στείλῃ τὴν ἀνθοδέσμη, εἰς τὴν ὅποιαν ἐτοποθέτησεν ἐντὸς τῶν ῥόδων μίαν ἐπιστολὴν — τρελλὴν ἐπιστολὴν — ἀπέλπιδα, εἰλικρινῆ, ἐν ἣ διέχυνεν ὄλας του τὰς τέρψεις, πᾶσάν του τὴν ἀπελπίσιν !

Τὴν πρώτην ἐσπέραν, καθ' ἣν ἡ θυρωρὸς τῷ εἶπε : « Δὲν ἔχει ἀπάντησιν », δὲν ἐξεπλάγη. Ἦνευρά καλλιτέχνις δὲν θὰ ἔλαβε βεβαίως καιρὸν νὰ τοῦ γράψῃ οὐδὲ μίαν μόνον λέξιν.

Τὴν δευτέραν ἐσπέραν, τίποτε ! . . . Οὔτε καὶ τὴν τρίτην !

Τότε ἀνεχώρησε μετὰ τὸ βλέμμα κατὰ γῆς καὶ περιίλυτος εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσῃ.

Καὶ πῶς ; Δὲν ἔλαβεν οἶκτον, εὐσπλαγχνίαν διὰ τὸν ἀτυχῆ ; Δὲν συνεκινήθη ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῶν τόσων δεινῶν του, τῶν παραφύρων ἰκεσιῶν του ; Καὶ ὁμοῦ δὲν ἀπῆται καὶ πολλά !

Ὀλίγας μόνον λέξεις : « Σᾶς λυποῦμαι » δηλαδὴ ἡ « μὴ ἀποθάνετε ».

— Πόσον σκληρῶς ἐφέρθη ἡ ἀθλία !

Ἐσκέπτετο, διεσχόμενος τὸ ψυχρὸν τοῦ δωμάτιου καὶ κατακλινόμενος εἰς τὴν σκληρὰν ἤδη κλινὴν του !

Ἄλλ' ὄχι, ὄχι ! Ἐκείνη θὰ ἦτο καλὴ, ὡς ἦτο καὶ ὠραία. Δὲν τοῦ ἀπήνησε σήμερον, θὰ τοῦ ἀπήνητα ὁμοῦ αὔριον. Θὰ τῷ ἐγράφεν, ἴσως, δύο ἢ τρεῖς στίχους εὐσπλαγχνικούς. Μεθ' ὁποίας ἐρωτικῆς εὐγνωμοσύνης θὰ ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων τὴν προσφιλῆ ἐκείνην ἀρωματωδὴ ἐπιστολὴν ! . . .

Ναί, ναί, αὔριον ! Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπελπίζεται.

Ἄ ! δὲν ἐθλίβετο πλέον, ὅτι ἀπώλεσεν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχαν, ὅτι ἔδανείσθη, ὅτι ἀπεινάσεν, ὅτι ἐδυστύχησεν, ὅτι κατέστη ἰσχνότερος, ἀφοῦ θὰ εἶχε, χάρις εἰς τὰ ἀγορασθέντα ῥόδα, τὴν ἀνεκφραστον χαρὰν νὰ τὸν παρηγορήσῃ Ἐκείνη !

Καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο τὴν λεωφόρον, ἀνθόπώλης ἐξήρχετο ζυθοπωλείου. Ἦτο αὐτὸς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἀνοίγουσι τὰς θύρας τῶν ἀμαξῶν ἢ ἐξαγοράζουσι εἰς εὐτελεῆ τιμὴν ἀπὸ τῶν θυρωρῶν τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἐνδουσῶν τὰς ἠθοποιούς, ἄνθη καὶ ἀνθοδέσμας.

Αἰφνης ἀφῆκε κραυγὴν ὀδύνης.

Μαρμαμένη, ξεθωριασμένη, ἀπαισία, ὡς ἦτο ἡ ἀνθοδέσμη του, τὴν ἀνεγνώρισε καὶ τὴν ἠγόρασε — μετὰ τὸ τελευταῖόν του πεντάρι !

Διὰ μᾶς ὀφθαλμοβολῆς, μετὰ τὰς χεῖρας τρεμούσας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, ἀνεκάλυψε τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τῶν ῥόδων, τὴν ὅποιαν Ἐκείνη δὲν ἀνέγνωσεν, οὐδὲ ἀνέπτυσε τὸ ἄρωμα, ὅπερ διέχυνον τὰ ἄνθη του.

(Catulle Mendès)

□.

Κανείς δὲν ἐγεννήθηκα
μονάχα νὰ στενάξῃ
καὶ τὴ χαρὰ καθέννας μας
κάποτε δοκιμάζει.

Μὰ εἶναι πάντα πρόσκαιρον
ὄλη ἡ χαρὰ ἐκείνη
σὲ μιὰ στιγμὴ σκορπίζεται
καὶ χάνεται καὶ σβύνει !

Κι' ἀκόμα πρὶν τὴν νοιώσωμε
ὀλότελα νὰ λείψῃ,
γενᾶ μὲς στὴν καρδοῦλα μας
ἀόριστη μιὰ θλίψη.

Καὶ ὁμοῦ, θαρρῶ πῶς βραβεύεται
στὸ κόσμον κάποια ἄλλη,
κάποια χαρὰ ἀθάνατη,
κάποια χαρὰ μεγάλη.

Ἄγνη χαρὰ, ποῦ τίποτε
στὸν κόσμον δὲν τὴν μοιάζει,
ποῦ μὲς στὰ στήθη βάλσαμο
οὐράνιο σταλάζει.

Νὰ βλέπουνε τὰ μάτια σου
πλάσματα εὐτυχισμένα
κι' ὀλόχαρη νὰ σκέπτεσαι :
— Τὸ χρεωστοῦν σ' ἐμένα !

ЖЕРБА КАРТАНОВ

ΓΝΩΜΑΙ

✦ Οἱ σοφοὶ ἄνθρωποι διδάσκονται διὰ τοῦ λογικοῦ, οἱ ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμένοι διὰ τῆς πείρας των, οἱ ἀμαθεῖς ὑπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ τὰ ζῶα διὰ τοῦ ἐνστίκτου.

✦ Ἡ εὐτυχία τοῦ πλησίον δὲν συνίσταται εἰς τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ἔχει, ἀλλ' εἰς τὸ ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κάμνη εἰς τοὺς ἄλλους.

✦ Ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη, ἡ ὀργὴ εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον σκοτίζει περισσότερο τὸ λογικόν, διότι ἡ ἐπιβολὴ τῆς δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ διακρίνῃ ἐλευθέρως τὴν ἀλήθειαν.

✦ Λέγομεν πολλάκις : « Ἄς ἀναβάλωμεν δι' αὔριον τὰς σοβαρὰς μας ἀσχολίας » ὅ,τι δὲν κάμνομεν σήμερον, θὰ τὸ κάμωμεν αὔριον. Ἄλλ' ἡ αὔριον θὰ ἔλθῃ ; Ἡ αὔριον εἶναι ἡ μεγάλη ἐχθρὰ τῆς σήμερον· αὕτη παραλύει τὰς δυνάμεις μας καὶ μᾶς φέρει εἰς τὴν ἀεργίαν, κολλισεροῦσα ἐν ἡμῖν τὴν ἀδράνειαν.

✦ Μὴ λαμβάνετε ἀποφάσεις ὀργισμένοι. Ἡ ὀργὴ δίδει πάντοτε κακὰς συμβουλὰς.

✦ Σκέπτεται τις περισσότερο ἀπὸ τοὺς φίλους του τοὺς ἐχθρούς του.

✦ Τὸ ἄλογο τραβᾷ τὸ βᾶρος καὶ ὁμοῦ ὁ ἀμαξήλατης παίρνῃ τὸ φιλοδώρημα.

✦ Ἐὰν ἡ προσωπικὴ μας ἐπιτυχία ἀποτελῇ τὸν μόνον σκοπὸν μας, τότε δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἠθικὴ.

✦ Ἡ εὐτυχία ἔχει τὴν ἀξίαν, τὴν ὅποιαν τῆς δίδουν.

✦ Ὅ,τι ἀγαπᾷ τις, τῷ φαίνεται ὠραῖον.

✦ Ὅστις ἀποφεύγει τὴν δόξαν, ἐκεῖνος ἀκριβῶς τὴν ἔλκει.

✦ Ὅσον περισσότερο γνωρίζει τις, τόσο καὶ ὀλιγώτερα βεβαίοναι.

ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΙΑ

Είναι τὸ νόσημα τῆς ἐποχῆς, ἀλλ' εἶναι πρὸ πάντων τὸ νόσημα τῶν ἀτόμων ἐκείνων ἢ μᾶλλον τῶν οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐρεῖδονται ἐπὶ σταθερᾶς ἠθικῆς βάσεως.

Ἐνωθὺ τὴν δυσαναλογίαν τῆς περιβολῆς καὶ τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν ζωὴν τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἀτόμου, πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν του, πρὸς τὴν οἰκονομικὴν του εὐεξίαν.

Ἡ δυσαναλογία αὕτη παρατηρεῖται περισσύτερον εἰς τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας, παρὰ εἰς τοὺς ἀνδρας, δι' αὐτὸ δὲ ἀξίζει νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ εἰς τὴν σελίδα αὐτήν.

Βλέπομεν καθ' ὁδόν, εἰς τὰ κοινωνικὰ θέατρα, εἰς τὰ θέατρα, εἰς τοὺς κινηματογράφους, κυρίας ἐνδεδυμένας μὲ πολὺ ἐκλεκτὰ ὑφάσματα, μὲ κομποτάτας καὶ τῆς τελευταίας μόδας ἀμφιέσεις, καὶ τέλος, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ὀνύχων προδιδούσας μίαν προκλητικὴν οἰκονομικὴν εὐμάρειαν. Αἰγυρέται, μεταξωτά, φανταζί, ἀρχαῖαι δαντέλλαι, σκιδίνε, σεσιλά, λούρε, κατηφέδες, κρέπ δὲ σίν, μεταξωταὶ κάλτσαι, ὑποδήματα, dernier cri, ὅλ' αὐτὰ συγκεντρωμένα γύρω εἰς ἓν λεπτὸν σωματάκι, παρουσιάζουν μίαν πρωτοφανῆ ἀληθῆς εὐμάρειαν, μίαν ζηλευτὴν ἀνεσίαν, κάτι κοινωνικῶς ὑπέρτερον.

Τὴν ὑπαρξίν αὐτὴν μὲ τοιαῦτα σημεῖα γύρω τῆς καὶ ἐπ' αὐτῆς τὴν συναντᾶτε συχνὰ εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον ἢ τὸ θέατρον, εἰς τὰ καταστήματα ἢ τὸν δρόμον, καὶ πολλάκις, ἀποβλέπουσα εἰς κάποιαν ἀτέλειαν τῆς ἐνδυμάσεώς σας, ἢ εἰς κάτι καθυστερημένον ἐκ τῆς περιβολῆς σας, καταλαμβάνετε ἀπὸ μίαν ζηλοτυπίαν πολὺ φυσικὴν, ἀπὸ ἓνα θαυμασμὸν δικαιολογημένον, ἀπὸ μίαν μεμψιμοιρίαν θλιβεράν. Ἐν τούτοις ὅλ' αὐτὰ τὰ αἰσθήματα καταπίπτουν εὐθύς ὡς θελήσετε νὰ ἐμβασθύνετε περισσύτερον εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτήν.

Πλεῖστοι ἐκ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ποῦ μᾶς ξεπιάζουν διὰ τῆς περιβολῆς των καὶ τὰς ὁποίας φανταζόμεθα προσερχομένας ἀπὸ μέγαλα καὶ εὐμάρειαν, ἔχουν ἐπιτύχει ὄλην αὐτὴν τὴν ἐπίδειξιν εἰς βάρος καὶ τῶν στοιχειωδωτέρων των ὑποχρεώσεων πρὸς τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν λοιπὴν διατήρησιν.

Ἴδου τί γίνεται πολλάκις: Τὰ πρόσωπα αὐτὰ κηδονται περὶ τῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς καὶ ἐπιδείξεως, οὐδεμίαν δὲ φροντίδα καταβάλλουσιν ἀνάλογον διὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς συλλογῆς τῶν λοιπῶν ἐσωτερικῶν ἐνδυμασιῶν των. Παραμελοῦσι τὴν ἐν τῷ οἴκῳ περιβολὴν των, καὶ αὐτὰ τὰ λευκά των ἐνδύματα ἀποτελοῦσι θλιβεράν δυσαρμονίαν πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν ἐξωτερικῶν ἐνδυμάτων των. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη θυσία.

Ἐτέρα παρατηρεῖται εἰς τὴν κατοικίαν. Πολλάκις ἐν χαμόσπιτο, κάποιον ὑγρὸν καὶ ἀφωτον δωμάτιον χρησιμεύει ὡς κατοικία τῆς κομψῆς καὶ καλλιστολιστοῦ κυρίας. Εἰς συνοικίαν μακρυνὴν τῆς πόλεως, εἰς συνοικισμὸν πτωχικὸν καὶ ὑποπτον, τὸ ἐνδιαίτημά της διακρίνεται διὰ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν γύμνια, καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ κυρία, ποῦ κάθεται ἐκεῖ, ἀποτελεῖ τὸ effet ἀληθινῆς κυρίας, ἀρκεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ ἐν βῆμα ἀπὸ τὴν τρώγλην της.

Ἄλλη θυσία φοβερά εἶναι ἡ θυσία ἡ γενομένη εἰς βάρος τῆς τροφῆς. Τρέφεται κακῶς, ἐλλιπῶς πολλάκις, μὲ τροφὴν ἀνθυγιεινὴν, σάκιαν ἢ βρωμεράν, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ ἐξοικονομηθῇ τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον θ' ἀγοράσῃ τὸ μπουτίνι μὲ τὸ μικρὸν λουστρίνι πρόσωπον καὶ τὴν μοντέρνα ὀμβρέλλα, διότι τὰ περυσινὰ ὑποδήματα καὶ ἡ ὀμβρέλλα κατήντησαν demodés.

Εἰς αὐτὰς τὰς θυσίας τῆς κατοικίας, τῆς τροφῆς, τῆς ἐνδυμασίας, δὲν θέλω νὰ προσθέσω καὶ τὰς θυσίας τῆς τιμῆς, αἱ ὁποῖαι γίνονται, διότι ταύτας οὐδὲ τολμῶ καν νὰ φαντασθῶ καὶ ν' ἀναμετρήσω.

Εἶναι ταῦτα λογικά; εἶναι ἢ δὲν εἶναι συμπτώματα παραλόγου ἐπιδεικτικισμοῦ, τοῦ ὁποίου θύματα πίπτουσιν αἱ ἴδιαι, ἂν καὶ θέλουσι νὰ εὐρωσι θύματα;

Ἴδου μία πληγὴ κοινωνικὴ φοβερά. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ θεραπευθῇ αὕτη, πῶς εἶναι δυνατόν ἡ ζωὴ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὴν ἀναλογίαν, ἣτις καὶ μόνη ἀποτελεῖ τὸ θέλητρον καὶ τὴν εὐτυχίαν

ΑΙ ΧΕΙΡΕΣ

Μακραὶ καὶ λευκαί, ἐλαφρῶς εὐτραφεῖς, μὲ ροδόχροα καὶ κυρτὰ νύχια, αἱ χεῖρες ἔχουν θέλητρον καὶ χάριν ἀφθονόν, ἔχουν μίαν ἰδιαιτέραν γλῶσσαν, δι' ἧς ἐκφράζουν τὰ αἰσθήματα. Ἀποτελοῦν ἐπίσης τὸ ἀψευδέστερον σημεῖον τῆς καταγωγῆς.

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι πολὺ ὀλίγα ἐξ ἡμῶν περιποιοῦνται ἐπιμελῶς τὰς χεῖρας των. Ἀξίζου ἐν τούτοις τὸν κόπον.

Αἱ χεῖρες ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεως δὲν ἐνωθὺ ἐκ τούτου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐργάζονται ἢ ἐργασία δὲν τὰς βλάπτει, ἀρκεῖ μετ' αὐτὴν νὰ ἐπακολουθῇ ἡ ἀνάλογος περιποίησις.

Ἴσως ἡ ἀδιαφορία αὕτη τῶν κυριῶν διὰ τὰς χεῖρας των νὰ προέρχεται, διότι ταύτας τὰς κρύπτουν μὲ τὰ γάντια ἐν τούτοις, καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι εἶναι πάντοτε κρυμμένα αἱ χεῖρες, ὅταν ἡ κυρία εὐρίσκειται μετὰ τὸν κόσμον, πάλιν δὲν πρέπει νὰ τὰς παραμελῶμεν. Τὸ ὥραϊον πρέπει νὰ τὸ καλλιερῶμεν δι' αὐτὴν τὴν ἀγάπην τοῦ ὥραϊου καὶ ὄχι διὰ τὴν ἐπίδειξιν.

Πρὸ πάντων αἱ χεῖρες πρέπει νὰ εἶναι καθαραί. Ἡ καθαριότης ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς καλλονῆς των. Πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ εἶναι λευκαί ἢ λευκότης των διατηρεῖται μὲ πολλὰς εἰδικὰς σκευασίας, τῶν ὁποίων συνταγαὶ ἀποτελεσματικαὶ ἐδημοσιεύθησαν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης. Τρίτον πρέπει τὸ δέγμα των νὰ εἶναι δροσερὸν καὶ οἱ ὄνυχες καλῶς καθαρισμένοι καὶ κεκομμένοι μὲ ἐπιμέλειαν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι διὰ τὰ νύχια ὑπάρχουν συσκευαὶ ὀλόκληροι, διὰ τῶν ὁποίων ταῦτα λευκαίνονται, κόπτονται ὅσοι δὲ καὶ προσέχοντα. Ἐν τούτοις, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό, ὡς μοῦ ἐπιτρέψῃ ἡ ἀναγνώστρια νὰ ἔχω ἄλλην γνώμην.

Ὅσον θέλωμαι, βλέπουσα ὥραϊα καὶ καθαρά νύχια, τόσον πάλιν καταλαμβάνομαι ἀπὸ περιέργου συναίσθημα, ὅταν βλέπω τὸν κοκετταρισμὸν εἰς τὰ νύχια. Ὁ κοκετταρισμὸς αὐτὸς προδίδει ἀργίαν, προδίδει ἀδιαφορίαν διὰ τὸ σπῆτι, προδίδει, ὅτι τὰ χέρια ἐκεῖνα δὲν ἐργάζονται. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὰ χέρια μένου ἀεργα. Εἶναι γυνὴ ἀχρηστος, εἶναι γυνή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πολὺ ὀλίγα καλὰ εἴμπορεῖ νὰ ἀναμένῃ τις.

ΙΑΝΘΗ

ΣΟΝΕΤΟ

Ἀπὸ μικρὸς σὲ λύπης βουτηγμένος,
εἶχε ἡ ψυχὴ μου τόσο σκληρευθῆ,
ποῦ νόμιζα, χλωμὸς καὶ μαραμένος,
πῶς εἶχεν ἡ καρδιά μου νεκρωθῆ.

Ἐνόμιζα πῶς ἤμην πεθαμένος
κι' ὅτι γὰρ μὲ τὸ πᾶν εἶχε χαθῆ...
Τριγύρω μου οὐρανὸς ἀγριεμένος
κι' ἓνα σκοτάδι ἀπαίσιον, βαθύ.

Αἶφνης σ' αὐτὴν τὴν νύκτα τὴν μεγάλη
ἐλαμψ καθὼς ἥλιος φλογισμένος
ἓνα ξανθὸ κι' ἀγγελικὸ κεφάλι...

Καὶ τότε ἐγώ, κυττάζων μὲ λατρείαν
τὴν ὄνειρώδη ἐκείτην ὄπτασίαν,
εἶπα: — Δὲν εἶμαι ἀκόμη πεθαμένος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

ΔΕΝ ΕΙΞΕΥΡΩ

Ἐὰν μ' ἐρωτήσουν:

— Τί χρῶμα ἔχουν τὰ ματάκια τῆς κόρης, ποῦ ἀγαπᾶς;

Στενοχωρημένος ἀπὸ τὸν φόβον, ὅτι δὲν θὰ μὲ πιστεύσουν, θὰ τοὺς ἀπαντήσω:
— Δὲν εἰξεύρω.

Ἐὰν μοῦ εἰποῦν:

— Πῶς εἶναι τὰ μαλλιά τῆς κόρης, ποῦ λατρεύεις;

Μὲ τὸ ἴδιο ρίγος εἰς τὴν ψυχὴν μου, μὲ τὴν ἴδιαν προσπάθειαν εἰς τὸ πνεῦμά μου, θὰ ψιθυρίσω:
— Δὲν εἰξεύρω.

Καὶ ἂν πάλιν μ' ἐξετάσουν:

— Τί πρόσωπον ἔχει ἡ κόρη, ποῦ σοῦ ἐγλύκανε τὴν καρδιά;

Τρομαγμένος καὶ περίφοβος, διότι δὲν θὰ φανῶ εἰλικρινῆς, θὰ ψελλίσω:
— Δὲν εἰξεύρω.

Καὶ ἐν κάποιος ζωγράφος μοῦ εἶπῃ:

— Πές μου τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κόρης τῶν πόθων σου, τῆς κόρης, ποῦ σοῦ ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν, γιὰ νὰ σοῦ κάμω τὴν εἰκόνα της νὰ τὴν ἔχῃς σύντροφον στὰ ὄνειρά σου, παρηγορίαν εἰς τοὺς σάλους σου, ἀνάμνησιν κάποιας γλυκειᾶς ἡμέρας.

Εἰς τὸν ζωγράφον αὐτὸν θὰ ἀπαντήσω:

— Πάρε τὸ ἀνοικτὸν χρῶμα τῆς Καλοσύνης, τὸ σκιδόφωσ τῆς Γλυκύτητος, τὰς γραμμάς τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀπόχρωσιν τῆς Γαλήνης, τὰς παραλλαγὰς τῆς Ρέμβης, τοὺς τόνους τῆς Εὐσταθείας, τὸ βάθος τῆς Ἐλπίδος καὶ ζωγράφισέ μου τὴν εἰκόνα της... Ἄλλ' ὄχι, μὴ κάμῃς τίποτε, μὴ ζωγραφίσῃς τίποτε, σ' ἐξορκίζω. Ἄφες νὰ διατηρήσω στὴν ψυχὴν μου τὴν εἰκόνα της, καθὼς σὺ ἐπάνω εἰς τὴν ὀθόνην. Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τὰ χρώματά σου, δὲν χρειάζομαι τὰς γραμμάς σου, δὲν θὰ θελήσω τὰ πινέλα σου. Ἡ ψυχὴ μου κρατεῖ τὴν εἰκόνα τῆς ψυχῆς της, τῆς καρδιάς της, τῆς διανοίας της. Κι' αὐτὰ μὲ ἓνα τρόπον μοναδικόν, αἰώνιον. Δὲν θὰ σβύσουν, παρ' ὅταν θὰ σβύσῃ κι' αὕτη...

Θύμος.

ΓΥΝΗ-ΧΡΥΣΑΛΙΣ

Ἡ χρυσαλὶς ἀκόρεστος
μ' ἐν ἄνθος δὲν χορταίνει
σ' ὅλα φιλήματα σκορπᾷ
στὸν δρόμον, ποῦ διαβαίνει!

Θ' ἀλλάξ' ὁ τρελλὸς κόθος της
κι' ἡ ἄστατος ζωὴ της...
ὅταν...
σβεσθῇ ἡ πνοή της!

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

Οι σύγχρονοι.

«Η γυνή, ή οποία συμμετέχει εις τας δυσχε- ρείας, τας οποίας ο σύζυγός της συναντά κατά το στάδιον των εργασιών του, έχει τὸ δικαίωμα ν' ἀναμείνη, ὡπως καὶ οὗτος δαικνὴ τοῦλάχιστον καὶ ποιο ἐνδιαφέρον, ὡπως ἀντιληφθῆ τὰς στενοχω- ρίας, τὰς οποίας ἐκείνη ὑφίσταται ἐν τῇ διεθυό- σει τοῦ οἴκου των. Καὶ αἱ στενοχωρίαὶ αὗται εἶναι πάμπολλαι. Πιστεύσατέ με, ὦ ἄνδρες, καὶ αἱ μᾶλλον λεπτομερεῖς προφυλάξεις καὶ ἡ πλεόν μεγάλη πείρα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ἀπρόοπτος ἀναφαινόμενα ἐμπόδια. Κατὰ τῶν ἐμ- ποδίων τούτων ἡ γυνή ἔχει νὰ ἀντεπεξέλθῃ. Καὶ τὸν ἀγῶνα, τὸν ὅποιον διεξάγει, εἶναι δίκαιον, ὡπως ἐκτιμᾷ ὁ σύζυγος. Τότε καὶ ἡ γυνή λαμβάνει περισσότερον θάρρος καὶ διὰ τῆς στάσεως αὐτῆς τοῦ ἀνδρός της ἀμείβεται.»

«Ἐν ἄλλο ἀκόμη: Ὁ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ εἶ- ναι ἐμπετισμένος καὶ πολὺ μὲ τὴν ἰδέαν τῆς αὐθαρτίας, τὴν ὅποιαν ἔχει εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του. Ὁ ἔρως διαλύεται ὑπὸ τὴν ὀξείωσιν νὰ εἶναι τις κύριος πανταχοῦ. Ὁ σύζυγος ὡς ἔχει ὡς κα- νόνα τὴν φρόνησιν καὶ τὴν καλοσύνην, καὶ ὄχι τὴν αὐστηρότητα καὶ τὰς ἰδιοτροπίας.»

«Συμβαίνει πολλάκις, ὡστε τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ὄρσει νὰ ἔχῃ τὴν μεγαλειότεραν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ συζύγου, νὰ ἔχῃ ἀκριβῶς τὴν μικροτέραν. Ἄντι νὰ λαμβάνῃ οὗτος τὴν εἰ- λικρινὴ καὶ ἐγκάρδιον γνώμην τῆς γυναίκος του, πηγαίνει καὶ ζητεῖ συμβουλὰς ἀπὸ πρόσωπα ξένα, τὰ ὁποῖα τὸν ἀγαποῦν ὀλιγώτερον καὶ περισσό- τερον τὸν χλευάζου. Ἐκτός τῆς κωμικότητος τοῦ φαινομένου τούτου, ὑπάρχει καὶ πολὺ κίνδυνος καὶ διὰ τὴν γαλήνην τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ συμφέ- ροντά του.»

«Μὴ ὑποβιβάζετε τὴν πνευματικὴν ἀξίαν τῆς γυναίκος σας. Ἡ γυνή, καὶ μάλιστα ἡ γυνή, ποῦ ἀγαπᾷ, ἔχει κάπως ἐξ ἐνστίκτου, κατ' εὐθυωρίαν, ὡς λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι, ἀντίληψιν ἰσχυράν, προαι- σθησιν πολλὴν καὶ διαύγειαν περὶ τὴν κρίσιν.»

«Κάποιος κοινωνιολόγος τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ἐκήρυσσεν, ὅτι ἡ γυνή δὲν πρέπει νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ σπιτι τῆς, παρὰ μόνον τρεῖς φορές εἰς τὴν ζωὴν τῆς: διὰ τὸ βᾶπτισμα, διὰ τὸν γάμον καὶ διὰ τὴν κηδεῖαν τῆς. Ὑπάρχουσι μερικοὶ σύζυγοι, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ φρονοῦν τὸ αὐτό. Ἐκεῖνοι μὲν πηγαίνουν εἰς τὰς διασκεδάσεις των χωρὶς νὰ διαρωτηθῶσιν, ἂν πρέπει καὶ ἡ γυναῖκά των, ἡ ὁποία εἶναι συμμετέτοχος ὄλων τῶν θλίψεων των, νὰ εἶναι ἐν ταῦτῳ καὶ συμμετέτοχος τῶν τέρ- ψων των.»

«Ὅλοι αἱ σύζυγοι σχεδὸν ὑποφέρουσιν ἀπὸ τὸν ἐγωισμὸν αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν των. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἔχουσι καὶ τὸ θάρρος νὰ παραπονεθῶσιν. Ἄλλ' εἴτε παραπονεῖται εἴτε ὄχι ἡ σύζυγος, εἶναι πάν- τοτε ἀδικημένη.»

«Ἄν τὰ μικρὰ δῶρα διατηροῦσι τὴν φιλίαν, μὴ νομίσατε, ὅτι δὲν ἐπιδρῶσιν ἐπισημῶς καὶ με- ταξὺ τῶν συζύγων. Αἱ γυναῖκες εἶναι εὐαίσθητοι. Ἐν, καὶ τὸ ἐλάχιστον δῶρον, τὸ ὅποιον τὰς κά- μνει ὁ σύζυγος, τὰς γοητεύει καὶ τὰς δεσμεύει περισσότερον πάσης ἄλλης ἐκδηλώσεως. Μερικοὶ ἄνδρες δὲν ἐφρόντισαν νὰ ἐννοήσουν ποῖαν εὐερ- γετικὴν ἐπίδρασιν ἔχουσι τὰ δῶρα ἐπὶ τῶν γυναι- κῶν των.»

«Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶναι ἡ ἴδια καὶ εἰς τὰ δύο φύλα. Ἄνδρες, ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε τὰς θωπίδας καὶ τὰς περιποιήσεις τῶν γυναικῶν σας, δώσατε σεῖς πρῶτον τὸ παράδειγμα. Αἱ πρὸς τὰς συζύγους σας θωπεῖται καὶ περιποιήσεις θὰ σᾶς ἐπιστραφῶσιν ὅπ' αὐτῶν ἀφθονώτεροι.»

«Ἄν ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ φιλία μεταξὺ τῶν συ- ζύγων ἀποτελῆ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον διὰ τὴν δια- τήρησιν τῆς συζυγικῆς γαλήνης, ἡ τρυφερότης εἶ- ναι ὅ,τι τὸ γλύκισμα καθιστᾷ τὸ γεῦμα πλουσιώ- τερον, ὠραιότερον, τερπνόν.»

Κάθε.

«Δι' ἡμᾶς ἰδανικός σύζυγος εἶναι κάθε εὐμορ- φος νέος, μὲ ὕψος ἀνάλογον, μὲ πολλὰ-πολλὰ χρήματα, διὰ νὰ ἔχωμεν νὰ ἐξοδεύωμεν Ἐυρισμέ- νος, κτενισμένος, πορμαδισμένος, πάντοτε τῆς ὥρας. Τὸν προτιμῶμεν μύωπα, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ ὄλα μας τὰ ἐλαττώματα.»

«Α-πιστη».

Υγιή καὶ λογικόν.

«Τὸν ἰδανικόν μου σύζυγον τὸν θέλω ὑγιή καὶ λογικόν. Ἐχῶ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι τὰ δύο ταῦτα ἀνεκτίμητα προσόντα ἐγκαλύπτου τὴν εὐτυχίαν. Ἐπιμένω κυρίως ἐπὶ τοῦ πρώτου. Ὡ! ἂν ἦτο δυ- νατόν, θὰ ἐζήτητον πρὸ τοῦ γάμου μου ἀπὸ τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου πιστοποιητικὸν ὑγείας! Ἐὰν ὄλα τὰ κορίτσια μας ἐσκέπτοντο εὕτως, εἰ περισ- σότεροι τῶν νέων μας θὰ ἐσώζοντο.»

«Κοσμογυρισμένη».

Καὶ οὐδεμίαν ἄλλην.

«Τὸν θέλω νὰ εἶναι μετρίως καλλονῆς καὶ ἐν γένει μὲ παράστημα εὐπαρουσίασιον. Νὰ εἶναι χρηστός οἰκογενειάρχης, εἰλικρινής, πιστός, τίμιος, νὰ ἀγαπᾷ τὴν γυναικοῦλά του καὶ οὐδεμίαν ἄλ- λην, οἰκονόμος, ἐγκρατής.»

«Μαρ. Μιχ».

Ὅχι περισσότερον;

«Αἱ ἀπαιτήσεις μου εἶναι ἐλάχιστοι. Τὸν νέον, τὸν ὁποῖον φαντάζομαι, θέλω νὰ εἶναι ἐν πρώτοις εἰκοσιδύο ἐτῶν, ἀναστήματος μετρίου, καστανός, λιγνός, τρυφερός πρὸς ἐμὲ τὴν σύζυγόν του.»

«Ἰωάννα Ρ.».

Τοὺς περιπάτους.

«Προτιμῶ νὰ εἶναι μελαγχροινός, μὲ μαῦρα γλυκὰ μάτια, στόμα μικρὸ, ὀμιλητικὸς, ν' ἀγαπᾷ δὲ πολὺ τοὺς περιπάτους, ποῦ τὸς λατρεῖ. Χά- ριν αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ τὸν χαρακτήρα μου. ἂν δὲν τὸν ἀρέσῃ, θὰ τὸν ἀλλάξω. Θὰ τὸν ἀγαπήσω πολὺ καὶ τῷ ὑπόσχομαι ὄλην τὴν δυνατὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ τῷ παράσχω.»

«Μ. Μ.».

Ὅχι ἐπιστήμονα.

«Τὸν θέλω νὰ ἐργάζεται εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχει- ρήσεις καὶ ὄχι ἐπιστήμονα. Τὸν θέλω μὲ μεγάλα στρογγυλά καὶ καστανά μάτια, πρόσχαρο, εὐγενῆ, πάντα γελαστό, μὰ καὶ σοβαρό, ὅπου πρέπει, καὶ... ὀλίγο ζηλιάρη.»

«Τ. Σμ.».

Ἀγάπη καὶ προτερήματα.

«Ἐπιθυμῶ τὸν σύζυγόν μου πρῶτον νὰ μὲ ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ καὶ δεύτερον μὲ καλὰ προτερήματα. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶναι ὠραίος, διότι καὶ ἄσχημον θὰ τὸν ἀγαπᾷ περισσότερον, παρὰ ἂν εἶναι ὠραίος καὶ κακοήθης.»

«Κάποια».

Ζαχαροπλάστην.

«Ἐγὼ τὸν θέλω ζαχαροπλάστην, μὲ ζαχαρένια καρδιά, μὲ ζαχαρένιο πρόσωπον, μὲ ζαχαρένια χάρδια. Τὸν θέλω μελαγχροινόν μὲ μαῦρον ὑπερή- φανον μύστικα, χονδρόν, ἔξυπνον, εργατικόν. Ἐν τούτοις τὸν προσιδοποιῶ, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω τρά- χωμα νὰ τοῦ δώσω.»

«Εἰκοσαέτις».

Φιλανθής.

«Τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου τὸν θέλω: ἀστείον, διασκεδαστικόν, περιποιητικόν, εὐγενῆ, καλόκαρ- δον, πλούσιον, ὑγιή, γελαστόν, μὲ εὐγενῆ ψυχὴν καὶ εὐγενεῖς ἐκδηλώσεις, λεπτόν εἰς τοὺς τρόπους καὶ λεπτόν εἰς τὰς ἐκφράσεις. Θέλω νὰ ἀγαπᾷ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὰ ἀνθῆ. Δὲν μὲ μέλλει ἂν εἶναι ὠραίος ἢ ἄσχημος. Ἐγὼ τὸν θέλω μὲ ὠραίαν ψυχὴν, ψυχὴν, ποῦ μεταβάλλει καὶ τὸν χειμῶνα εἰς ἀνοιξιν.»

«Μία ποῦ δὲν θὰ τὸν εὕρῃ αοτέ».

Περιορίζεται εἰς ὀλίγα.

«Ἐκάστη, εἰς εἰαυδήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκῃ, φαντάζεται τὸν ἰδανικόν της σύζυγον νέον, ὠραίον, πλούσιον, ὑγιή, πεπαιδευμένον, εὐ- γενῆ, μὲ ἀφροσύειν, εἰλικρινεῖαν, λατρεῖαν, πίστιν καὶ ἀγάπην. Ἐπειδὴ ὁμως εἶναι σπάνιον καὶ σχε- δὸν ἀδύνατον νὰ εὕρεθῇ τοιοῦτος μὲ τόσας ἀρε- τὰς, περιορίζομαι εἰς ὀλίγα.»

«Σ. Γ.».

Εἰς τὸ προσεχές:

Τί λέγει ὁ Καρδιαλγής.

Ἐτοιμασθῆτε νὰ ἀπολαύσετε τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Όλα Όλα

1916

Υπέροχον διὰ τὴν ὕλην του. Περιέχει ἀρθρα, διηγήματα, πραγμα- τείας, ποιήματα, δράματα, κωμωδίας, εὐθυ- μογραφήματα, ἔργα τῶν δοκιμωτέρων καλὰμων τῆς πόλεως μας καὶ τοῦ ἐξωτε- ρικοῦ.

Ἐκλεκτικώτατον εἰς τὰς εἰ- κόνας του.

Δημοσιεύει ἀφθόνους εἰκόνας, ἔργα ἀριστοτεχνικὰ τῶν καλλιτέρων καλλι- τεχνῶν.

Πλούσιον εἰς γελοιογραφίας καὶ τύπους.

Διὰ τῶν σελίδων του παρελαύνει λε- γεῶν ὄλη γελοιογραφιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποῖων καὶ ὄλοι οἱ ἰδανικοὶ σύζυγοι, τοὺς ὁποίους ὠνεῖρεῦθησαν αἱ ἀναγνώ- στριαί μας.

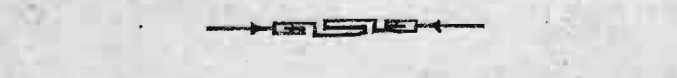
Καλλιτεχνικώτατον εἰς ἐκτύ- πωσιν.

Μὲ πλοῦτον κοσμημάτων φιλοκαλέ- στατον, πολὺχρωμον, κομψοτυπωμένον ἐπὶ στιλπνοῦ καὶ στερεοῦ χάρτου.

Τὸ Ἡμερολόγιον Όλα Όλα 1916

σᾶς ὑπόσχεται ἡμέρας ἀπο- λαύσεως, γελώτων, χαρᾶς, ἀνακου- φίσεως.

Εἶναι ἀληθὲς ἐντύφλημα, ἀπαραί- τητον δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς.

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

→ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ←

συνέχεια από σελ. 134

Ἄλλὰ παρηγορεῖτο πάλιν, ἀφοῦ ἡ καρδιά θὰ ἔμενε πάντα ἢ ἴδια, ἢ καρδιά ἐκεῖνη, ἢ ὅποια τόσον τὴν ἔθελεν.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο αὐτὰ, κάποιος ἐπλησίασε τὴν γραῖαν.

— Μπα! ἔως ἐδῶ, κυρία Καλουμένη; πῶς ἦτο αὐτὸ νὰ περάσετε; Εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ἄ! εἰσθε σεῖς, κύριε Μπρουσκάιλ; ἀπήντησεν ἡ γραῖα· καὶ τί βλέπω; ἔχετε σήμερα πολλὴ δουλειά.

— Μάλιστα, εἶπαμε νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ τὸν καλὸν καιρὸν. Σεῖς ἀκόμη δὲν ἐκαθαρίσατε τὸ σιτάρι σας;

— Ἄ! ἡμεῖς ἐτσειώσαμεν πρὸ πολλοῦ· δὲν ἔχομεν πολλὰ χωράφια, ἐνῶ σεῖς...

— Μὴ λέγετε ὑπερβολὰς, κυρία· ἐν πάσῃ περιπτώσει, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν πρέπει νὰ παραπονοῦμαι. Ἄλλὰ δὲν θὰ μᾶς τιμήσετε διὰ τῆς ἐπισκέψεώς σας;...

Ἐπειτα, στρεφόμενος πρὸς τὴν Μαρίαν:

— Ἐξάπαντος ἢ δεσποινὶς θὰ εἶναι ἐγγονή σας, παρετήρησε.

— Μάλιστα, κύριε. Μαρίκα, σοῦ παρουσιάζω τὸν πλουσιώτερον ἄνθρωπον τῆς ἐπαρχίας μας.

— ὦ! κυρία, πάλιν λέγετε ὑπερβολὰς. Ἄλλ' ὅς εἶναι· ἐπιτρέψατέ μου νὰ προηγηθῶ, διὰ νὰ σᾶς εἰσαγάγω. Θὰ σᾶς δείξω τὸ παιδί μου, τὸν Κυπριανόν· ξεύρετε, μόλις μᾶς ἦλθεν ἀπὸ τὰ σχολεῖα!

— Ναί, ἤκουσα νὰ τὸ λέγουν.

— Θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχὴς νὰ σᾶς γνωρίσῃ, δεσποινίς. Ἄπ' ἐδῶ, κυρία. Αἴ! σεῖς αὐτοῦ σταματήστε γιὰ μιὰ στιγμή τὴν ἐργασία καὶ πιῆτε ἓνα ποτήρι εἰς ὑγείαν τῆς κυρίας Καλουμένης καὶ τῆς ἐγγονῆς τῆς.

Ἡ κυρία Καλουμένη δὲν ἐδίστασε πλέον· ἡ Μαρίκα δὲν εἶχε διστάσει ποτέ. Καὶ αἱ δύο δὲ ἐδέχθησαν νὰ μείνουν ὀλίγα λεπτὰ παρὰ τῷ κυρίῳ Μπρουσκάιλ· ἠκολούθησαν τὸν κτηματῖαν καὶ διήλθον τὸν μικρὸν δρόμον, ποῦ ἔφθενεν ὑπὸ τὰς πλατάνους εἰς τὸ σπιτί ἐκεῖνο.

Ὁ δρομίσκος ἐκεῖνος διήρχετο παραπλεύρως τοῦ μέρους, ὅπου εἰργάζοντο οἱ ἐργάται.

Αὐτοὶ εἶχον σταματήσει τὴν ἐργασίαν των, κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου των, ἀκίνητοι δὲ παρετήρουν τὰς ἐπισκεπτρίας. Τὴν ἡλικιωμένην ὅλοι βεβαίως τὴν ἐγνώριζον, ἀλλὰ τὴν νέαν! ὦ! αὐτὴν ἐκύτταζαν πρὸ παντός.

— Θεὲ καὶ Κύριε! τί ὡμορφο κορίτσι!

Καὶ τὰ μάτια των ἐξέφραζον πολὺ περισσότερον θαυμασμὸν ἀπὸ τὴν γλῶσσάν των.

Μόνον εἰς ἐργάτης εἶχε καταβιβάσει τὴν κεφαλὴν. Ἦτο νέος δεκαοκτὼ περίπου ἔτων, κάπως καλλίτερον ἐνδεδυμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐργάτας καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἠύλακοῦτο ἀπὸ πρόσφατον πληγὴν.

Ἡ Μαρίκα τὸν εἶδε καὶ ἐσκέφθη:

— Ἴδου ὁ ἐργάτης ἐκεῖνος, ποῦ ὠδήγει προχθὲς τὰ ἄλογα νὰ βουκίσουν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ Κυπριανὸς ἔφθασεν. ὦ! αὐτὸς ἐγνώριζε πῶς νὰ χαιρετᾷ κυρίας, πῶς νὰ ὑποκλίνεται. Ἐπλησίασε πρὸς τὰς ἐπισκεπτρίας καὶ ἀπεκαλύφθη.

— Ὁ υἱός μου, εἶπεν ὁ πατὴρ μὲ κάποιον αὐτοθαυμασμὸν. Γνωρίζεις, Κυπριανέ, τὴν κυρίαν Καλουμένην;

— Βεβαίως, καὶ τὴν δεσποινίδα ἐπίσης. Εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ τὴν ἴδω πρὸ δύο ἢ τριῶν ἔτων εἰς ἓνα ὑποστατικόν μας· ἠθέλησε τότε νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὸ στίβαγμα τοῦ χόρτου, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλῶς. Τὸ ἐνθυμείσθε, δεσποινίς;

— Μάλιστα, ἐψιθύρισε ἡ Μαρίκα μὲ γλυκεῖαν ταραχὴν εἰς τὴν καρδίαν· ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά. Πόσον ἀλλάξατε, κύριε, ἀπὸ τότε!

— Ἄλλὰ καὶ σεῖς, δεσποινίς, παρετήρησε μὲ κομψότητα ὁ νέος, μοι φαίνεται, ὅτι...

Τὸ βλέμμα του, βλέμμα ἐνθουσιῶδες, συνεπλήρωσε τὴν φράσιν του. Ἐβῆξε, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ διαύγειαν ἢ φωνὴν του, καὶ ἐξηκολούθησε:

— Θὰ μείνετε πολὺ στὸ χωριὸ μας;

— Μάλιστα, τὸ ἐλπίζω.

— Τόσον τὸ καλλίτερον. Τότε θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ κατ' αὐτὰς;

Ἡ Μαρίκα ἀπήντησε, χαμηλόνουσα τὸ βλέμμα:

— Ἡ μάμμη μου δέχεται τὰς Δευτέρας.

Ἄλλὰ τὸ μειδιάματά της; ἐπρόδιδεν, ὅτι ἡ προθυμία αὐτῆ τοῦ νέου τῆς προῦξένησεν εὐχαρίστησιν.

Ἦτο τόσον εὐτυχὴς ποῦ ἐπανεβλέπε τὸν μικρὸν χορτοκόπον τῆς ἄλλοτε! Πῶς, ἄλλως τε, νὰ ὑποπτεύσῃ, ὅτι δὲν ἦτο αὐτός; Ὁ μικρὸς χορτοκόπος ἦτο τόσον ὠραῖος! Θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὑπὸ τὸ πληγῶμένον πρόσωπον τοῦ νέου, τὸν ὁποῖον ἡ κόρη εἶχεν ἴδει εἰς τὸν ἀγρόν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐπανεῖδε πρὸ ὀλίγου μεταξὺ τῶν ἐργατῶν. Ἡ Μαρίκα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλε. Καὶ τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐνέπνευσεν ὁ δευτερότοκος, τὴν ἔστρεψε πρὸς τὸν πρωτότοκον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπρουσκάιλ εἶχεν ἀνοίξει τὴν μεγάλην θύραν τοῦ σπιτιοῦ του. Ὅλοι εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν καὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἦτο βεβαίως αἴθουσα πολὺ διάφορος τῶν αἰθουσῶν τῆς πρωτευούσης, ἐπιπλωμένη ἀπλῶς καὶ σχεδὸν ἀκαλαισθήτως.

— Συγγνώμην, λέγει ὁ Μπρουσκάιλ, πάγω νὰ φωνάξω τὴν δικιά μου.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ὁ φεμινισμὸς δὲν ἔχει εἰσχωρήσει. Αἱ γυναῖκες τίθενται κοινωνικῶς πάντοτε εἰς δευτέραν μοῖραν.

Ἡ Αἰκατερίνη Μπρουσκάιλ, ἡ σύζυγος τοῦ γαιοκτήμονος, δὲν ἦτο ἐκεῖνη, ἢ ὅποια θὰ ἔκαμνεν ἐξαιρέσειν εἰς τὸν κανόνα αὐτόν. Ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς διὰ τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν ἐπισκεψιν, ἐταράχθη. Παρουσιάσθη ὅπως ἦτο ἐνδεδυμένη τὴν ὥραν ἐκεῖνην, ἐκοκκίνησεν, ὅταν ἐχαιρέτα τὴν πρωτευουσιάναν καὶ ἐκάθησε μὲ συστολὴν εἰς μιὰν γωνίαν.

— Ἡ Κατερίνα μας! παρουσίασε τότε ὁ Μπρουσκάιλ μὲ ἀδεξιότητα.

Αὐτὴ ἦτο ἡ σύστασις. Ἐπειτα, ὡσὰν νὰ μὴ ἐπείριμενε τίποτε ἀπὸ τὴν γυναῖκά του καλλίτερον, τῆς λέγει:

— Κατερίνα, δὲν μᾶς φέρεις τίποτε νὰ πιοῦμε;

Ἡ σύζυγος διηυθύνθη ὅπως φέρει τὸ ζητηθέν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἐργασία εἶχεν ἐπαναρχήσει ἔξω. Αἱ φωναὶ τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν φαιδραὶ ἠκούοντο ἐκ νέου.

— Θὰ πάγω νὰ πάρω ἐν ἐνοταντανέ, εἶπεν ὁ Κυπριανὸς ἐγειρόμενος.

— Ξεύρετε; ὁ γυιός μου ἐπιτηδεύεται καὶ εἰς τὴν φωτογραφίαν, παρετήρησεν ὁ πατὴρ... Εἶναι κάμποσο ἔξυπνος.

— Σᾶς ὁμοιάζει, ἀπήντησεν ἡ γραῖα, κολακεύσασα τὸν γαιοκτήμονα. Θέλετε νὰ τὸν ἴδωμεν τώρα ποῦ θὰ φωτογραφῆ;

Ἡ κυρία Καλουμένη ἠγέρθη, ἡ Μαρίκα τὴν ἐμιμήθη παρευθὺς καὶ ὅλοι μετέβησαν νὰ ἴδουν τὸν Κυπριανὸν φωτογραφοῦντα.

Εἶχεν οὗτος ἐτοιμάσει τὴν μηχανὴν του καὶ διηυθέτει τὸν φακόν.

— Αἴ, σεῖς! μὴ κυττάζετε σὰν χαζοί, εἶπε πρὸς τοὺς ἐργάτας. Ἐξακολουθήτε νὰ ἐργάζεσθε. Κάμετε ὅπως πάντοτε.

Ἄλλὰ πῶς ἦτο δυνατὸν οἱ ἀφελεῖς αὐτοὶ ἐργάται νὰ κάμουν ὅπως πάντοτε; Ὁ καθεὶς ἠθέλει νὰ φανῆ καλλίτερα εἰς τὴν φωτογραφίαν, τὴν ὁποίαν ἐπαιρνε ὁ μικρὸς κύριος.

(ἀκολουθεῖ)

Εφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέγμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δραστικότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1148.

ΠΩΙΚΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πώς τρώγουν οι Ίνδοι.

Τὰ πινάκια των αποτελούνται από φύλλα φοινίκων, τὰ ὁποῖα εἶναι συρραμμένα μεταξύ των. Μετὰ τὴν χρησιμοποίησίν των, τὰ πινάκια αὐτὰ ρίπτονται ὡς ἀχρηστά. Αἱ μεταλλικαὶ ἢ ὑάλινοι παροψίδες χρησιμοποιοῦνται μόνον κατὰ τὰ οἰκειότερα ζεστά οἰκογενειακά γεύματα. Ἡ σύζυγος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ πινάκιον τοῦ συζύγου της, εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν ὀρισμένου χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τοῦ γάμου της. Ἐφ' ὅσον δὲ δὲν ἔφαγεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ πινάκιον τοῦ συζύγου της, δύναται, ὅταν μένη εἰς τὸ σπίτι τῶν γονέων της, νὰ τρώγῃ ἀπὸ τὸ πινάκιον τοῦ πατρὸς της. Ἄλλ' ἀφοῦ συμφάγῃ μετὸν ἄνδρα της, θεωρεῖται πλέον ὑπὸ τῆς οἰκογενείας της ὡς ξένον πρόσωπον καὶ τότε τῆς προσφέρεται τὸ φαγητὸν ἐπὶ πινακίου ἐκ φύλλων φοινικοδένδρου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποτόν, ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι χρησιμοποιοῦν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν φιάλην, ἀλλὰ πίνοντες δὲν πρέπει νὰ ἐγγίσουν τὰ χεῖλη των εἰς τὸ στόμιον τῆς φιάλης αὐτῆς. Ὁ Ἰνδὸς ἀναστρέφει τὴν κεφαλὴν καὶ ρίπτει κατὰ σταγόνας τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ποτόν, τὸ ὅποιον πίνει.

Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ πῆ, εἰμὴ μετὰ τὸ γεῦμα. Μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ προσκεκλημένοι πρέπει νὰ ἐρευθῶσι βροντωδῶς δύο ἢ τρεῖς φορές, καὶ τοῦτο εἶναι σημεῖον ὑπάτης εὐαρεσκείας.

Ὁ γεροντότερος δίδει τὸ σύνθημα τῆς λήξεως τοῦ γεύματος, νίπτον τὰς χεῖρας καὶ τὸ στόμα του ἐντὸς λεκάνης πλήρους ὕδατος.

Πόσα μαθήματα ὑγιεινῆς δὲν δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἀπὸ μερικὰς συνηθείας τῶν Ἰνδῶν!

Φωτεινὸν φυτόν.

Καθ' ἐκάστην αἱ βοτανικαὶ ἔρευνοι μᾶς ἀποκαλύπτουν περίεργα πράγματα.

Αἰφνης ἀνεκαλύφθη εἰς τὰ περίχωρα τῆς Βραζιλίας φυτόν, τὸ ὅποιον καλεῖται ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν «ὄροπέ» καὶ τὸ ὅποιον ἔχει περιέργους ιδιότητας. Τὸ φυτόν τοῦτο ἐκπέμπει τὴν νύκτα φωτεινὰς ἀκτίνας, αἵτινες δίδουσι τόσον φῶς, ὥστε δύναται τις πλῆθους των νὰ ἀναγνώσῃ ἐφημερίδα. Τὸ περιεργότερον δὲ ἐξ ὅλων εἶναι, ὅτι τὸ φυτόν διατηρεῖ τὴν φωτοβολὸν του ἰδιότητα πολλὰς ἡμέρας καὶ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν του, οἱ δὲ κάτοικοι τῆς πόλεως τοῦ Ἁγίου Ἰωακείμ ἔχουν συνηθίαν νὰ φωτίζουσι τὰ δωμάτια των μετὰ τὸ φῶς, ποῦ ρίπτουσι κλάδοι κεκομμένοι τοῦ δένδρου ἐκεῖνου.

Οἱ φυτολόγοι λέγουσι, ὅτι τὸ ὄροπέ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν κρυπτογάμων, καίτοι δὲν ὁμοιάζει διόλου πρὸς τὰ μανητάρια.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΥ

Ἀφοῦ ἐπὶ ὄρας ἕνας βαρὺς καὶ δλόμαυρος οὐρανὸς μᾶς ἐφοβέρισε μετὰ πένθημα, σακετὶ χρώματος σύννεφα, τὰ ὁποῖα μετὰ πλῆρη συνεννόησιν ἤρχοντο ἐπὶ τὰ μέρη τῆς Προποντίδος, διὰ νὰ ξεσπάσουν σὲ κρῦο καὶ βαρυχειμωνιά, ἀφοῦ πανστρατιά ἐνοκῆψας θεότρελλος ψυχρὸς βορείας, μᾶς ἠνάγκασε νὰ ἐτοιμάσωμεν τὰ περι τὴν θεομάστραν κλπ, ἔξαφνα ἐβγήκεν ἥλιος, χαρὰ Θεοῦ.

— Ὁφείλος κ' αὐτό, εἶπε κάποιος τακτικὸς θαμὼν τοῦ μικροῦ πάγκου τῆς λεωφόρου ἐξωθεν τοῦ κήπου τοῦ Ταξείμ. Γλυτώνουμε καμπόσα ξύλα καὶ μερικῶν ἡμερῶν ὕγρασία.

— Καὶ ὁμως δὲν εἶναι ἔτσι, κύριέ μου, παρετήρησεν ἄλλος παρακαθήμενος. Ἄς κάμῃ ἐπὶ τέλους κάτι εἶναι χαιμῶνας καὶ πρέπει νὰ τὸ δαίξῃ.

Καὶ ξεκούμωσεν τὸ ἕνα κομβί τοῦ χονδροῦ ἐπαυφορίου του.

— Μὰ σεῖς εἰσθε ἐν τάξει, κύριε, ἀφοῦ μετὰ τόσο ἥλιος φορεῖται ἕνα τόσο βαρὺ παλτό.

— Ἀκριβῶς, γιὰ τοῦτο θέλω νὰ κάμῃ κρῦο. Ξεῦρετε, ἐνῶ ἐβγαίνα ἀπὸ τὸ σπίτι, μετὰ δαιμόνιος τὸ ἄγριο κρῦο καὶ ἡ μαυρίλα τοῦ οὐρανοῦ. Γύρισα πίσω, ἐπεθεώρησα τὸ παλτό μου, τὸ ξεσταλάκωσα καὶ τὸ ἐφόρεσα. Ἐκαμα πενήντα βήματα, καὶ νὰ σου ἥλιος, χαρὰ Θεοῦ.

— Ἄς κάματε εἶναι κόπον ἀκόμη νὰ γυρίσθε καὶ νὰ τὸ βγάλετε.

— Τὸ ἔκαμα, κύριέ μου, ἀλλὰ, μόλις ξαναβγήκα στὸ δρόμο, ἀνεμος πάλιν κρῦος καὶ θεότρελλος μετὰ μιὰ ψιλὴ βροχοῦλα μετὰ ἠνάγκασε νὰ τὸ ξαναφορέσω, μαζὶ δὲ μετὰ αὐτὸ νὰ φορεθῶ καὶ τὸ βαρὺ φορτίον τῆς ὀμβρέλλας καὶ τῆς γαλότσας. Καὶ τώρα, ἐνῶ ὁ κόσμος χύθησε στὰ πεζοδρόμια καὶ στὰ παγκάκια νὰ ἠλιασθῇ, ἐγὼ, ἀλλοίμονον! φορτωμένος μετὰ βαρὺ χειμωνιάτικον ἱματισμόν, προκαλῶ, πολὺ δικαίως, τὴν περιέργειαν πάντων καὶ πασῶν. Τὶ ἔφταξα, σὺς παρακαλῶ, τοῦ κύρ οὐρανοῦ σὲ τέτοια μιὰ εὐμορφῇ μέρα, ποῦ μόνον τὰ χελιδόνια καὶ τὰ ξεστρίπωτα φερέματα τῶν κυριῶν λείπουσι γιὰ νὰ μᾶς ποῦν πῶς εὐρισκόμεθα ἐν πλήρει καλοκαίρῳ, νὰ μετὰ κάμῃ νὰ κάθουμαι ἔτσι κουκουλωμένος μετὰ παλτό καὶ μετὰ γαλότσας καὶ νὰ μουσκεύω σὲ ἰδρωτὰ, σὺν νὰ κάμω τὰ βαρύτερα καταναγκαστικά ἐργα; Γιατί τάχα, ἔτσι ἀλύπητα νὰ μᾶς κόροῖδεύῃ ὁ κύρ οὐρανός; Εἶπε πῶς θὰ βρῆξῃ, ὡς βρῆξῃ λοιπόν.

Καὶ ἐξεκούμωσεν καὶ ἄλλο κομβί τοῦ παλτοῦ του.

— Σοῦ τὸ εἶπεν ὁ οὐρανός; Ἀλήθεια;

— Βέβαια καὶ μοῦ τὸ εἶπεν, ἀφοῦ ἐφορτώθηκα τόσην μαυρίλα, ἀφοῦ ἔστειλες τόσην κρυάδα καὶ ἕνα θεότρελλον αἶμα, καὶ ἀφοῦ ἐπὶ τέλους ἔκαμα κάποιαν ἀρχὴν βροχῆς.

Ἐξεκούμωσεν καὶ ἄλλο κομβί.

— Καὶ ἐπιστρατεύσατε δι' ὅλα αὐτὰ τὸ παλτό σας. Δὲν εἶναι ἔτσι;...

— Ἀκριβῶς. Τώρα ὁμως μετὰ τέτοια καλωσύνη καιροῦ, ποῦ δὲν χρειάζεται γιὰ τίποτ, δὲν μοῦ λέτε, σὺς παρακαλῶ, τί νὰ τὸ κάμω;

— Ἀπλούστατον νὰ τὸ βγάλετε γιὰ νὰ ἡσυχάστε.

— Ἀστειεύεσθε; Θέλετε νὰ κρυολογήσω, ἔτσι ποῦ εἶμαι ἰδρωμένος;

Καὶ ἐκούμωσεν πάλιν ὅλα τὰ κομβία τοῦ ξεκούμωμένου παλτοῦ του.

Ἄς...

Πανηγυρὶς ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ. — Ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Νικολάου, πανηγυρικῶς ἐτελέσθη ἡ λειτουργία ἐν τῷ ἐν Γαλατῇ φερωνύμῳ ἱερῷ ναῷ, τοῦ ὁποῖου, ὡς γνωστόν, αἱ πρόεδροι διατίθενται ὑπὲρ τῶν Ἑθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, ὑπὸ τοῦ Σεβ. μητροπολίτου Νικαῶν κ. Πολυκάρπου, συλλειτουργούντων τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Βαλουκλῆ, καὶ τοῦ ἱερατικῶς προϊταμένου τοῦ ναοῦ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτου κ. Καβύρη μετ' ἀπαντος τοῦ κλήρου. Εἰς τὴν λειτουργίαν ἐπίσης ἔλαβον μέρος καὶ ὁ παρὰ τῇ ἐνταῦθα ὁρθοδόξῳ σύγγροβλαχικῇ παροικίᾳ πρωτοπρεσβύτερος κ. Βάσσο Κοβάτσβετς. Ἐν τῷ σολέα διεκρίνοντο πλεῖστα ἐκλεκτὰ μέλη τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρωμεν τινὰ τῶν μελῶν τῆς ἐφορείας τῶν Ἑθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, τὸν ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντα Νορβηγὸν ἱατρὸν μαρκήσιον κ. Hercule Tarhann, συνοδουόμενον ὑπὸ τῶν κυριῶν Ἁ. Σαντοριναίου καὶ Ν. Μιχαηλίδου, τὸν κ. Θεολ. Διαμάντογλου μετὰ τῆς δεσποινίδος Διαμάντογλου, τὸν κ. Νομικόν, τὸν κ. Καλβοκορέσιν καὶ ἄλλους. Κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Τιμίων Λόγων ἐμνημενεύθησαν τὰ ὄνοματα τῶν δωρητῶν, εὐεργετῶν καὶ ἰδρυτῶν τοῦ ναοῦ. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ χοροὶ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἄλ. Ψάλλη, ἔψαλον ἀρμονικώτατα τὰ λειτουργικά Ἐντύπωσιν δὲ ἐξαιρετικῆν εἰς ὅλους ἀφήκεν ἡ γλυκυτάτη ἀπαγγελία τῶν εἰρηλικῶν ὑπὸ τοῦ ἱερολ. διακόνου κ. Ἱ. Βαξεβανίδου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας, εἰς τὸ ἐπιτροπικόν τοῦ ναοῦ προσεφέρθησαν εἰς πάντας ἀναψυκτικά. Αἱ εἰσπράξεις τοῦ ναοῦ ἀπέβησαν σημαντικώταται, χάρις εἰς τὰς ἀκαταπονήτους ἐνεργείας τοῦ κ. Ἀπεργῆ καὶ τῶν εὐγενεστάτων δεσποινίδων Ἀργυρῆς Κωνσταντινίδου καὶ Ἑλένης Ψυχοπούλου.—Μ. Μ. Θαλ.

Ποδοσφαιρικὸι ἀγῶνες. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διεξήχθησαν ἐν Ταταούλει ποδοσφαιρικὸι ἀγῶνες μετὰξὺ τοῦ β' τμήματος τοῦ ἐν Μπέγιογλου Ποδοσφαιρικῶν Συλλόγου καὶ τοῦ β' τμήματος τοῦ Ποδοσφαιρικῶν Συλλόγου «Ἀστήρ», καθ' ἣς νικητῆς ἀνεδείχθη ὁ «Ἀστήρ». Τὴν παρελθούσαν δὲ Κυριακὴν ἐγένοντο ἑσπεριῶν ἀγῶνες μετὰξὺ τῶν ἰδίων Συλλόγων, καθ' ὅσους ἔλαβον μέρος τὸ α' τμήμα τοῦ ἐν Μπέγιογλου Ποδοσφ. Συλλόγου καὶ τὸ β' τμήμα τοῦ Ποδοσφ. Συλλόγου «Ἀστήρ». Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους εἰ δύο ὁμίλοι ἀνεδείχθησαν ἰσόπαλοι.—Φίλαθλος.

Κινηματογράφου. — Ἀμφιθέατρον. Πλευσιώτατον πρόγραμμα καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ταινία ἐκλεκεται καὶ ἐπίκαιροι, δράματα μαγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ κομφοδία εὐφρεστάται. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κινηματογράφου τούτου, ἐπιθυμοῦσα, ὅπως εὐαρεστήσῃ τὴν ἀφθόνως συρρέουσαν εἰς αὐτὸ καλὴν κοινωσίαν, συνέστησεν ὀρχήστραν ἐκ διαφόρων ὀργάνων, τελείως κατηχητισμένην, ἥτις παίζει ἐκλεκτὰ τεμάχια. Προτιμᾶτε τὸν κινηματογράφον τοῦ Ἀμφιθέατρον, διότι ἐξέχει πάντοτε τὸ πρόγραμμά του.

Σινὲ Παλάς. Καθ' ἐκάστην ἡμερίδα ἀπὸ τῆς 3 μ. μ. ὄρας. Αἰθουσα κομψῆ καὶ πολυτελῆς, πρόγραμμα πάντοτε ἐκλεκτόν καὶ καλλιτεχνικόν. Πολεμικὰ γεγονότα, δράματα, κομφοδία.

Ροαριά. Ἡ μεγάλη αἰθουσα τοῦ «Βαριστέ» συγκεντρῶναι καθ' ἐκάστην τὸν καλὸν κόσμον τῆς πρωτευούσης, χάρις εἰς τὸ ἐκλεκτόν του πρόγραμμα καὶ τὴν καλὴν μουσικὴν. Οἱ ἀναγνώστῃ μας ἔχουν ἐκπτώσιν 50 % ἐν παρουσίᾳ σου τὸ εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα δημοσιευόμενον δελτίον.

Κοσμογράφος (πρόφην Ἰππεδρόμιον). Πάντοτε ὄραται καὶ ἐπίκαιροι ταινία. Ἀερισμός, φωτισμὸς ἀπλετος ἢ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστῶσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἴσοδος μόνον μετὰ 70 παρ.

Χειμερινὸν θέατρον Καδή-κιοῦ. Σινεμά Ὁριαντάλ. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν κινηματογράφων. Τὸ πρόγραμμά του εἶναι ἀπόλαυσις. Αἱ θαυμάσιαι ταινία του συγκεντρῶναι καθ' ἐκάστην πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ὅλοι στὸ «Σινεμά Ὁριαντάλ».

Προόδου (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδῃ καὶ ἑσπερίδῃ εἰς εὐρύχωρον ἡλεκτροφωτιστον καὶ καλῶς ἀερισμένην αἴθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτῆς μουσικῆς καὶ πρώτης τάξεως κυλικίον τὸν καθιστῶσι μοναδικὰ ἐκλεκτῆς μανδολινάτα.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατῇ, Σαρόγλου χάν, ἀριθμ. 6, ὀπισθεν τῆς Κροδὶ Λυωναί.

Διακπεραλίωσις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

Διὰ δῶρα πρωτοχρονιάτικα προτιμᾶτε τὸ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ

ἐν Γαλατῇ, ἐναντι ἀκριβῶς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Τοῦνελ.

Κατάστημα ἐμπιστοσύνης.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμελετζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος καὶ ἤδη ἐν διαθεσιμότητι, ἀναλαμβάνει τὴν ἐξέλεγχσιν, τακτοποίησιν καὶ τήρησιν καταστάσεων. Ὁμοίως ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἐμπορικῶν. Ἀμοιβὴ μετρία. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

Σκέψις υποψηφίου γαμβρού άποτυχόντες :
— Ήλθον, είδον... και μουδωκάν τὰ παπούτσια στο χέρι.

— Και τί ηλικίαν έχουν τὰ παιδιά σας ;
— Τό μεγαλύτερο έξ, τó μικρότερο τέσσαρα.
— Πώς περνούν τὰ χρόνια ! ποιός θά έπίστευεν, ότι είσαι δέκα χρόνια πανδρεμένη !

ΕΥΘΥΜΑ

Ανταπόδοσις ύπηρεσίας.

Είς τι γραφείον έμφανίζεται ένας άνθρωπος μεσήλιξ και ζητεί πληροφορίας τινάς.
Οί υπάλληλοι εύγενέστατοι του τας παρέχουν άμέσως.
— Σάς εύχαριστώ πολύ, λέγει ο άνθρωπος λυπούμαι πολύ, που δέν μπορώ και εγώ να σας περιποιηθώ άμέσως.
— Και τί είσθε, παρακαλώ ; έρωτώ ο υπάλληλος.
— Είμαι... νεκροθάπτης !
— !!!

Από τεμπελιά.

Απ' έξω από ένα κορνιζοπωλείον του Γιουσκέκ Καλδιρίμ στέκονται δύο έπαρχιώται και θαυμάζουν τας χρωμολιθογραφίας και τας άλλας εικόνας.
Μία εκ των εικόνων παριστάνει τοπίον έν ώρη χειμώνος και φυσικά τὰ δένδρα χωρίς φύλλα.
— Σ' άρέσει αυτή ή ζουγραφία ;
— Μου φαίνεται πολύ τεμπελική, αφού βαρέθηκε ο ζωγράφος να βάλη φύλλα στα δένδρα.

Δέν την ώφελεί.

— Η καυμένη ή Β., έλεγε μία εκ των καλλιτέρων γνωρίμων της, τί την ώφελεί να κρύπη τὰ χρόνια της, αφού άφίνει τὰ μουτρά της να φαίνονται ;

ΝΕΟΣ ΟΜΟΓΕΝΗΣ άριστούχος της Αβτοκρ. Πολιτικής και της Νομικής Σχολής, κάτοχος της γαλλικής και έν μέρει της άγγλικής, επί σειράν έτών χρηματίας μεταφραστής έπισήμου τμήματος, κατέχων δέ και οικονομολογικάς γνώσεις, ζητεί θέσιν έν τινι οικονομικώ ιδρύματι. Άπευθυντέον εις τὰ γραφεία μας υπό τὰ στοιχεία Χ. Γ.

Τίποτε !

Ίατρος εξετάζει ένα άσθενή του και ώς μονολογών :
— Παρά την καρδιακήν χώραν παρατηρείται συμφορησις... οι φλέβες του λαιμού εί.αι έξωγκωμέναι... ή άναπνοή διαλείπουσα.
— Και τί σημαίνουν αυτά, γιατρέ ;
— Α ! τίποτε· δύο μετζήτια.

Πόσα χρόνια !

— Είναι πολλά χρόνια, που πανδρεύθηκες ;
— Τώρα ! κοντεύω να χηρέψω.
— !!!

Είς τόν σταθμόν.

— Κύριε, δύνασθε να ειπήτε ποτε άναχωρεί ο τελευταίος είρμός ;...
— Μά τουτο, άφεντικό, δέν θά ζήσωμε να τό ιδούμε !

Κι' άλλο ;

Ο κύριος. — Γιάννη, μου έβαλες ζεστό νερό ;
Ο ύπηρετής. — Κι' άλλο σήμερα ; Σάς έβαλα χθές τó βράδυ, κύριε.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, έναντι Τοῦνελ, 29.

Είς αυτό εδρίσκατε : Πανιά διαφόρων ειδών και ποιότητων. Υφάσματα μάλλινα και βαμβακερά, διά κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρες, στόρια, τραπεζομάνδρα, πετσέτες κτλ. Όλα έκλεκτά και εις τιμάς εύθηγοτάτας.

Όσα ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον έκπτώσιν 30 0/0 εις όλας τας παραστάσεις και τας θέσεις του ΣΙΝΕΜΑ ΡΟΑΓΙΑΛ (Θέατρον Βαριστέ).

Αποκόψατε τó παρόν δελτίον και παρουσιάσατέ το εις τó ταμείον του Κινηματογράφου.

Από της Παρασκευής εις τόν «Κοσμογράφον» Η ΣΦΑΙΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, έργον έξαισίας έπιτυχίας, ένδιαφέροντος και γοητείας. Όλοι από της Παρασκευής εις τόν «Κοσμογράφον».
Από της Δευτέρας Η ΕΑΝΘΗ ΚΥΡΙΑ, δράμα προσωρισμένον να συναρπάση, να γοητεύση, να συγκινητώσῃ κόσμον πολύν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Είναί τó όνομα του μεγάλου τετραπράκτου ωγκινητικωτάτου δράματος της άριστουργηματικής ταινίας, την όποιαν προβάλλει ο Κινηματογράφος του Αμφιθεάτρου με πρωταγωνίστρια την διάσημον καλλιτέχνηδα και τόσοσ προσφιλή παρά τῷ κοινῷ μας Henny Porten.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ